

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΦΕΡΡΟΝ

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΩ, δεσποινίς, επιτρέψατέ μου να αυτο-συστηθώ: Τζιάκομο Καρριέρα, γιός του Ροντόλφο Καρριέρα, του βιομηχάνου.

Η δεσποινίς σταθηκε άποτομα, του έρριξε μια έκπληκτη ματιά από πάνω μέχρι κάτω, ζάρωσε με περιφρόνησι τὰ χείλη της κ' ύστερα χτυπώντας νευρικά τὸ πόδι της στο πεζοδρόμιο, του δήλωσε κυττώντας τὸ ρολογάκι του χεριού της:

— Έχετε ένα λεπτό καιρό για να κάνετε κανονική μεταβολή και να εξαφανισθίτε.

— Μά... τόλμησε να διαμαρτυρηθῆ ὁ Τζιάκομο.

— Έμπρός, τὸ μισὸ λεπτό ἔχει περάσει κιόλας, του εἶπε εκείνη αὐστηρά. Σὰς δήλωσα ὅτι πρέπει να μου ἀδειάζετε τὴ γωνιά και να με ξεφορτώνεσθε.

Ὁ Καρριέρα κοκκίνησε σὰν ἀστακὸς, τραύλισε λίγες λέξεις συγγνώμης κ' ύστερα με νευρικὸ βῆμα, σὰν αὐτόματου, ἔκανε ὅ,τι τὸν εἶχαν διατάξει. Ἐφυγε χωρίς να γυρίση να ρίξη ἕνα βλέμμα πίσω του, φοβισμένος και ταπεινωμένος κυριολεκτικὰ ἀπὸ αὐτὴ του τὴν γελοιοποίησι.

Ἡ δεσποινίς παρακολούθησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο αὐτὴ τὴν ἀτακτὴ φυγὴ του κ' ἔπειτα ψιθύρισε μ' ἀπογοήτευσι:

— Τί βλάκας!

Και συνέχισε τὸ δρόμο της. Ὁσὸσο δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένη. Αὐτὸς ὁ Τζιάκομο Καρριέρα δυὸ μῆνες τώρα τὴν ἀκολουθοῦσε κ' εἶχε γίνεи ἡ σκιά της. Ἦξερε τις ὥρες που ἔβγαινε για να κάνη τὰ ψώνια της ἢ τὸν περίπατό της, σύχναζε στὰ ἴδια κέντρα που πήγαινε κ' αὐτὴ, πλήρωνε τὸ τριπλάσιο εἰσιτήριο για να καταφέρνῃ να ἔχη μιά θέσι στὸ θέατρο κοντά της και εἶχε χαλάσει τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου του να τὴν παρακολουθῆ στις μακρινές ἐκδρομές της. Ἐν τούτοις, κάθε φορὰ που τοῦ παρουσιαζόταν μιά εὐκαιρία να τὴν γνωρίση, δίσταζε και δήλωνε στοὺς φίλους του:

— Ἀφήστε, δὲν εἶνε ἀκόμα καιρός. Πρέπει πρώτα να τὴν κάνω να με προσέξῃ. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι να με περάση για ἀφελῆ ἢ πρόστυχον. Ἄλλωστε ἡ γυναίκα μοιάζει μ' ἕνα φρούριο: Για να τὴν κατακτήσης πρέπει πρώτα να τὴν πολιορκήσης.

Ὁσὸσο τὸ σύστημά του δὲν κατέληξε παρὰ σὲ μιά πανηγυρικὴ ἀποτυχία. Ἡ Κιάρρα Τσέζαρι τὸν εἰδίωξε με τὸν χειρότερο τρόπο, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως στέλνει... περίπατο ἕνας ἀξιοματικὸς τὴν ὀρδινάντα του. Μὰ τί τὰ θέλετε, κ' ἡ νέα Τσέζαρι ἦταν γυναίκα. Ἡ σκέψι λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ νέος θὰ ἔπαυε πειὰ να τὴν ἀκολουθῆ, ἀφοῦ τοῦ τὸ εἶχε ἀπαγορέψει, τὴν στενοχωροῦσε. Δὲν μπορούσε να ἐξηγήσῃ ὅμως πῶς, ἐνῶ ἀφῆνε να τοῦ ξεφεύγουν τόσες καλές εὐκαιρίες, εἶχε τολμήσει να τὴν σταματήσῃ ἀπότομα στὸ δρόμο. Δὲν καταλάβαινε, λοιπὸν, ὁ ἀνόητος, ὅτι ποτὲ καμμιά γυναίκα δὲν θὰ δεχόταν να κάνῃ τὴν γνωριμία του κατ' αὐτὸν τὸν τὸσο γελοῖο κ' ἐξευτελιστικὸ τρόπο ὅσο καί... ξεψυχημένη ἀν ἦταν για ἔρωτα;

— Τί γελοῖος! ψιθύρισε με θυμὸ ἡ ὡμορφῃ Κιάρρα.

Και σκεφτόταν ὅλη τὴν κωμικὴ σκηνὴ καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο και τὸν εἶδε μπροστά της να ὑποκλίνεται κωμικὰ, μ' ἕνα ἡλίθιο χαμόγελο στὰ χείλη και να τὴς λέη, ἐνῶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε και τραύλιζε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Δεσποινίς, επιτρέψατέ μου να συστηθῶ: Τζιάκομο Καρριέρα...

Για να βγάλη αὐτὲς τις σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό της ἡ Κιάρρα προχώρησε πιὸ γρήγορα, μπήκε σ' ἕνα κατά-

στημα κ' ἔβαλε τὸν δυστυχισμένον ὑπάλληλο να τὴς κατεβάσῃ ὅλα τὰ τόπια τῶν ὑφασμάτων. Ἐφυγε κατόπιν χωρίς ν' ἀγοράσῃ οὔτε μιά καρφίτσα και μπήκε σ' ἕνα ἄλλο κατάστημα για να σκοτώσῃ τὴν ὥρα της. Ὄταν κλείσαν τὰ μαγαζιά, πήγε να βρῆ, κατάκοπη, τις φίλες της στὸ κοσμικὸ ζαχαροπλαστεῖο. Ἦταν κατσουφιασμένη, λίγο ὠχρὴ και δὲν εἶχε διάθεσι για συζητήσεις. Ἐκείνες φυσικὰ τὸ παρατήρησαν κ' ἄρχισαν να τὴν πειράζουν:

— Κιάρρα, ἀπόψε δὲν ἔχει ὄρεξι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔπαθες μιά αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευσι.

Ἡ ὡμορφῃ Κιάρρα ἔσπευσε σὰν ἄνθρωπος που φταίει να δικαιολογηθῆ. Μὰ δὲν τοὺς εἶπε λέξι για ὅ,τι της συνέβη. Ὄταν ἡ φίλες της, τέλος, βαρέθηκαν να τὴν πειράζουν κ' ἄλλαξαν θέμα συζητήσεως, ζάρωσε στὴ καρέκλα της κ' ἄρχισε να ψάχνῃ με τὸ βλέμμα γύρω της. Κάθε ἄνθρωπο που ἐρχόταν γύριζε να τὸν ἰδῆ. Μετὰ μισὴ ὥρα εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τέτοια ἀνησυχία, ὡστε δὲν μπορούσε πειὰ να σταθῆ. Καθόταν σὰν σὲ ἀναμμένα κάρθουνα. Τέλος ἡ καρδιά της ἦρθε στὴ θέσι της. Εἶχε διακρίνει στὸ βάθος της λεωφόρου τ' αὐτοκίνητο τοῦ Τζιάκομο.

Ἦταν πράγματι ὁ Καρριέρα. Σταμάτησε τὴ μηχανή του, κατέβηκε ἀπ' αὐτὴν, ἔρριξε ἕνα ἀδιάφορο βλέμμα γύρω του, πέρασε μπροστά ἀπὸ τὴν Κιάρρα χωρίς να προσέξῃ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελό της και πήγε και κάθησε πιὸ πέρα. Ἐπειτα σὰν να μὴ ἐνδιαφερόταν που βρίσκεται, ἔπιε ἡσυχὰ-ἡσυχὰ τὸ οὐῖσκου του, διάβασε τὴν ἐφημερίδα του, κάπνισε μερικὰ τσιγάρα κ' ύστερα ἀνέβηκε πάλι στ' αὐτοκίνητό του κ' ἔφυγε.

Ἡ Κιάρρα τὰ εἶχε χαμένα. Μιά παγωνιά εἶχε κυριέψει τὴν καρδιά της. Ἀποροῦσε κ' ἡ ἴδια με τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Τζιάκομο. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ φανταζόταν ὅτι ἡ ψυχρολουσία που τοῦ εἶχε δώσει θὰ τὸν θεράπευε μιά και καλὴ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του.

— Μπᾶ, σκέφτηκε, θὰ τὸ κάνῃ ἐπίτηδες. Θέλει, φαίνεται, να μου δείξῃ ὅτι δὲν με λογαριάζει.

Μὰ ὁ Τζιάκομο οὔτε τὴν προσέξε πειὰ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὴν εἶχε ξεγράψει με μιὰς ἀπὸ τὴ ζωὴ του. Τὸ πιὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι πολλές φορὲς, ὅταν ἀντάμωναν, τὴν κυττοῦσε σὰν ἄγνωστη, σὰν μιά γυναίκα δίχως σημασία.

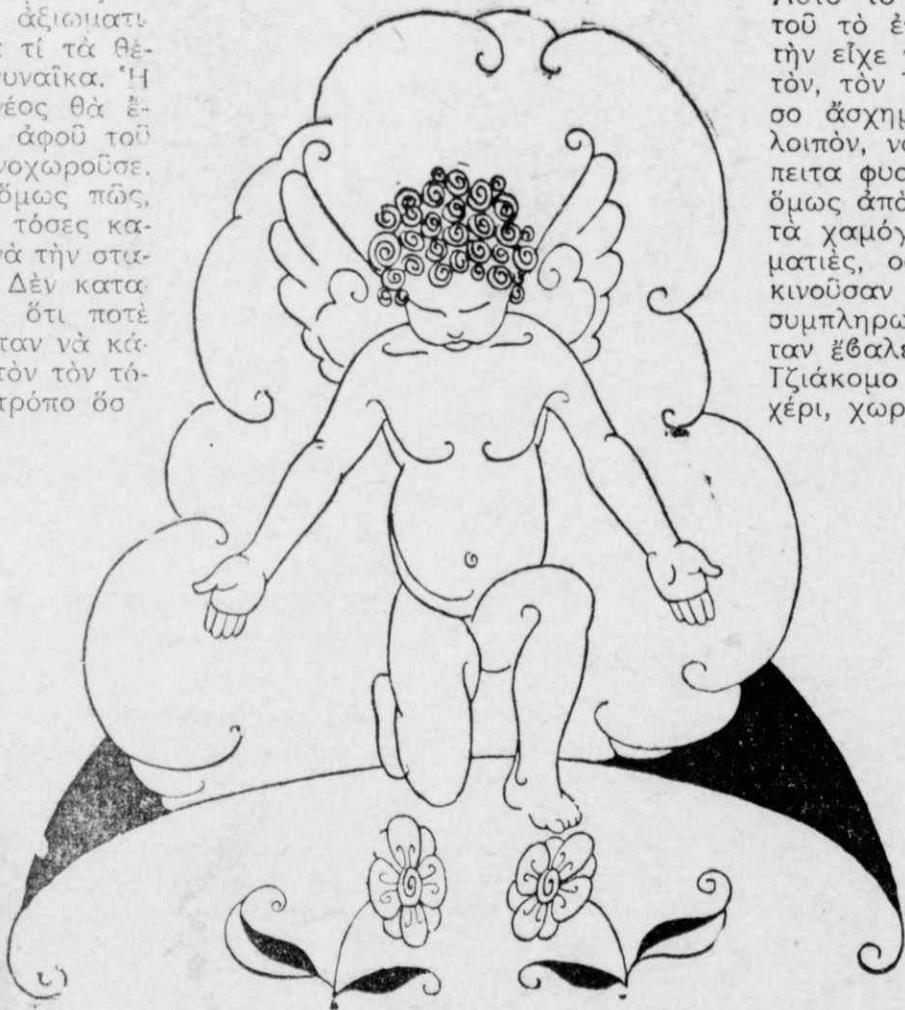
Ἡ Κιάρρα πήγαινε να σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της. Ἐ, ὄχι!...

Αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν ἦταν δυνατό να τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ. Κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὴν εἶχε περιφρονῆσει και θ' ἀφῆνε αὐτὸν, τὸν Τζιάκομο, να της φέρνεται τὸσο ἄσχημα; Ἐπρεπε με κάθε τρόπο, λοιπὸν, να τὸν φέρῃ στὰ νερά της. Ἐπειτα φυσικὰ θὰ τὸν συγύριζε. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγο εἶδε με πείσμα ὅτι οὔτε τὰ χαμόγελά της, οὔτε ἡ προκλητικὲς ματιές, οὔτε ἡ παραχωρήσεις της τοῦ κινούσαν τὸ ἐνδιαφέρον. Και για να συμπληρωθῆ αὐτὸ τὸ μαρτύριό της, ὅταν ἔβαλε κάποιον να τοὺς συστήσῃ, ὁ Τζιάκομο της ἔσφιξε με ψυχρότητα τὸ χέρι, χωρίς να της πῆ τίποτε. Μὰ ἐκείνη ἔκανε ὅτι δὲν τὸ προσέξε και τοῦ εἶπε:

— Ἡ φυσιογνωμία σας, σινιὸρ Τζιάκομο, δὲν μου εἶνε ἄγνωστη. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι και κάποτε ἄλλοτε ἔχουμε γνωρισθῆ.

— Πολὺ πιθανὸν, της ἀπάντησε ἐκείνος. Μὰ ξέρετε, δὲν φημίζομαι και τόσο για τὸ καλὸ μνημονικό μου. Ἐπειτα γνωρίζει κανεὶς ἕνα σωρὸ κόσμο, ὡστε τοῦ εἶνε πολὺ δύσκολο να τὸν θυμάται.

Ἡ Κιάρρα θέλησε τότε να τοῦ φωνάξῃ κατάμουτρα ὅτι ἦταν ἕνας ὑποκριτής, ἕνας ψεύτης, ἕνας Ἰησοῦιτης, μὰ συγκρατήθηκε γιατὶ τὸ ὅ-

φος του ήταν πολύ σοβαρό και φυσικώτατο.

— Ξέρετε, του δήλωσε στο τέλος, αρχίζετε να μ' ενδιαφέρετε. "Αν... τολμήσετε να με φλερτάρετε λιγάκι... αυτό δεν θά με δυσαρεστήσει καθόλου.."

Ο Τζιάκομο έκανε μια κωμική υπόκλιση και της είπε μ' αδιαφορία:

— Τί κρίμα, δεν έχω καθόλου καιρό. "Επειτα δεν μπορεί κανείς πάντα να κοροϊδεύει. "Ερχεται κάποτε μια εποχή που βαρύνεται ή σοβαρεύεται. Το «φλέρτ» έπαψε πειά να με συγκινή. "Εχω κουρασθή από τόν έρωτα.

— Ασφαλώς θά δοκιμάσατε πολλές απογοητεύσεις, του απάντησε η Κιάρρα με συμπάθεια.

— "Όχι, μά μπορεί κανείς από τη μια στιγμή στην άλλη ν' αλλάξει γνώμη. "Ετσι από ένα τυχαίο γεγονός, καταλαβαίνει τόν χαρακτήρα του ανθρώπου που αγαπάει και συνέρχεται. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ. Τώρα τίποτε πειά δεν μπορεί να με κάνει ν' αλλάξω γνώμη.

Η Κιάρρα δάγκωσε με νευρικότητα τὰ χείλη της. Κατάλαβε ότι της έκανε υπαινιγμούς για κείνη τή σκηνή του δρόμου. Ναι, αυτό ήταν. Τόν είχε απογοητεύσει με τήν άδικαιολόγητη υπερηφάνειά της και τὸ κακό τρόπο της. "Όστόσο, τόλμησε να του παρατηρήση:

— Δεν πρέπει να κρίνετε έτσι τις γυναίκες. Καμμιά φορά διστάζουν κι' αυτές ν' αποκαλύψουν τὰ πραγματικά αισθήματά τους.

— "Ω, έκανε ο Τζιάκομο, ο έρωτας δεν κρύβεται. "Όταν σ' αγαπάει ένα πρόσωπο, τὸ καταλαβαίνεις όσο κι' αν αυτό κρύβει τὸ αίσθημά του και προσποιήται τὸν αδιάφορο. Νά με συγχωρέτε, επιτρέψατέ μου να σὰς αφήσω, πρόσθεσε αμέσως, κυττάζοντας τὸ ρολόι του. "Εχω ένα σπουδαίο ραντεβού.

Κι' έφυγε γρήγορα από κοντά της.

Η Κιάρρα εκείνη τή νύχτα δεν κοιμήθηκε. Για να συμπληρωθῆ δὲ τὸ μαρτύριό της, μετὰ λίγες μέρες τὸν εἶδε να συνοδεύει μιά ὡμορφὴ νέα. Τῆς μιλοῦσε μάλιστα με τόσο τρυφερότητα, ὡστε δεν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ήταν μιά φίλη του. Τότε πειά ἡ Κιάρρα ἔγινε ἔξω φρενῶν. "Αναστάτωνε διαρκῶς τὸ σπίτι της, ἐγκατέλειπε τις φίλες της, ἔσκιζε τὰ μαξιλάρια της τή νύχτα, ἔκανε σάν τρελλή και διαρκῶς σκεφτόταν τὸν Τζιάκομο.

Μιά μέρα, τέλος, σὲ μιά νευρική κρίση της ἀποφάσισε να του τὰ πῆ ἕνα χεράκι, ἀδιαφορῶντας για ὅτι θά γινότανε και χτύπησε σὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμό του. "Ήταν τυχερή. "Από τὴν ἄλλη ἄκρη του σύρματος ἀκούστηκε ἡ φωνή του Καρριέρα. Τότε ἡ Κιάρρα ξέσπασε σ' ἕνα ἀκατάσχετο ὕβρεολόγιο, ἐνῶ ἡ φωνή της κοβόταν ἀπὸ τὸς λυγμούς.

Ο Τζιάκομο δεν τὴν διέκοψε. Σὲ μιά στιγμή μόνο, ὅταν ἐκείνη τέλειωσε, τὴν ρώτησε:

— Δεσποινίς Κιάρρα, αὐτὰ τὰ λόγια θά ἤθελα να ἔχετε τὸ θάρρος να μου τὰ πῆτε και μπροστά μου.

— Και γιατί ὄχι... μήπως νομίζετε ὅτι σὰς φοβοῦμαι; του δήλωσε.

Και πῆγε ὑπὲρ συνέντευξί του. Μά μόλις τὸν ἀντίκρουσε, ρίχτηκε σὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε να κλαίει.

— Δεν μπορῶ πειά, Τζιάκομο, του φώναξε. Δεν μπορῶ πειά να σὲ βλέπω να με περιφρονῆς. Κάνε με ὅτι θέλεις, μά πάψε να ἔχης αὐτὸ τὸ ψυχρὸ ὕφος ὅταν με κυττάζης.

Κι' ὁ Τζιάκομο τῆς τὸ ὑποσχέθηκε. Μά δεν τόλμησε να τῆς ὁμολογήσει τὴν ἀλήθεια. Δεν τόλμησε να τῆς πῆ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ἐπιτήδες για να τῆς κινήσει τὸ ενδιαφέρον κι' ὅτι τὴν αγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Δεν τῆς εἶπε ὅτι εἶχε παίξει σάν θεατρίνος τὸν ρόλο του, γιατί θά τὴν ἔχανε πάλι κι' αὐτὴ τὴ φορά χωρίς πειά

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ίδου σὲ ποιὲς γυναίκες δεν πρέπει να ἔχετε ἐμπιστοσύνη:

Στις γυναίκες που κατακρίνουν τις ἄλλες.

Στις γυναίκες που δεν αγαποῦν τὰ παιδιά.

Στις γυναίκες που δεν λένε ποτέ σὲ μίαν ἄλλη γυναίκα ἂν τῆς πηγαίνει ἢ ὄχι τὸ νέο της καπέλλο ἢ φόρεμα.

Στις γυναίκες που δακρῦζουν εὐκολα.

Στις γυναίκες που δείχνουν πολὺ μεγάλο ἐνθουσιασμό για πολὺ μικρὰ πράγματα.

Στις γυναίκες που μιλοῦν ὄλο περι ἀρετῆς.

Στις γυναίκες που λένε ἢ ἴδιες για τὸν ἑαυτὸ τους, πὼς εἶνε ἀγνὲς και τίμιες.

Στις γυναίκες που γελοῦν εἰρωνικά ὅταν ἀκοῦνε να λένε ὡμορφὴ μίαν ἄλλη γυναίκα.

Στις γυναίκες που ὀρκίζονται πὼς δεν λένε ποτέ ψέματα.

Στις γυναίκες που μόλις γνωρίσουν ἕναν ἄνδρα φαίνονται ἐρωτευμένες μαζί του.

Στις γυναίκες που διαλαλοῦν τὸς ἔρωτάς των.

Στις γυναίκες που κατακρίνουν τις ἄλλες γιατί θάφονται, ἐνῶ θάφονται κι' αὐτές.

Στις γυναίκες, που ὅταν κατηγοροῦν μπροστά τους μιά γνωστή τους δεν ἀνοίγουν τὸ στόμα τους οὔτε για να τὴν κατηγορήσουν, οὔτε για να τὴν ὑπερασπιστοῦν.

Και στις γυναίκες τέλος που σιωποῦν ὅταν ἐπαινοῦν μπροστά τους μιά γνωστή τους γυναίκα.

***

"Όσο για τὸς ἄνδρες;...

Μπορεῖτε να τὸς ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Γιατί, ἀπλούστατα, ὑπῆρξαν πάντοτε θύματα τῶν γυναικῶν.

"Ανοίγετέ τους τὴν καρδιά σας και ἀφήνετέ τους να εἰσέρχονται ἐλεύθερα. Δεν θά σὰς κάνουν κακό. Τὸς ρίχνετε και ὀλίγα ἄχυρα για θοσκή και τὸς ἔχετε σκλάβους σας.

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μιά ὑπρέτρια ἐπῆγε σὲ μιά κυρία για να συμφωνήσουν τὸν μισθὸ και να προσληθῆ σὴν ὑπηρεσία της.

— Εἶσαι σβέλτα, κοπέλλα μου; τὴν ρωτᾶ ἡ κυρία.

— "Ω, κυρία, εἶμαι τόσο σβέλτα, ὡστε σὰς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι θά σὰς ντύνω σὲ μισὴ μόνο ὥρα.

— Σὲ μισὴ ὥρα; Μά τότε τί θά κάνω ὄλη τὴν ἄλλη μέρα; ἀπάντησε ἡ κυρία.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

— Δεν ἀκοῦτε ποτέ τὸς ρήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κ. "Ασημίδη.

"Η δεξιά, κύριε "Αδαμόπουλε, πρέπει πάντοτε ν' ἀγνοῆ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

***

Μιά χωριάτισσα παρακολουθοῦσε πρώτη φορά παράστασι μελοδράματος, ὅταν ἀκούσε ἕνα τραγουδὶ του κόρου.

— "Ω, τὸς ἀχρεῖους! ἐφώναξε. Τραγουδοῦν ὄλοι μαζί για να τελειώσουν μιά ὥρα ἀρχήτερα.

καμμιά ἐλπίδα. "Ήξερε ὅτι ἡ γυναίκες εἶνε περιέργες κι' ὅτι πέφτουν σάν τυφλὲς στις παγίδες του ἔρωτος κι' αγαποῦν τὸς ἀνθρώπους που τις περιφρονοῦνε, ναί, που τις περιφρονοῦνε!...

ΜΑΡΙΟ ΦΕΡΡΟΝΙ

— Δεν μπορῶ πειά να σὲ βλέπω να με περιφρονῆς, Τζιάκομο...